

MỤC LỤC

LỜI MỞ ĐẦU.....	5
CHƯƠNG 1: NHÀ DÀNH CHO BỌ.....	7
CHƯƠNG 2: GÌ THẾ NHỈ?.....	13
CHƯƠNG 3: NHỮNG CON VẬT BẬT NHẢY.....	16
CHƯƠNG 4: SOI SOI.....	24
CHƯƠNG 5: ẾCH RỪNG.....	28
CHƯƠNG 6: KẾ HOẠCH.....	35
CHƯƠNG 7: CÒN BAO LÂU?.....	39
CHƯƠNG 8: THÍ NGHIỆM!.....	44
CHƯƠNG 9: RẤT NHIỀU THÍ NGHIỆM!.....	50
CHƯƠNG 10: THU THẬP BÍP.....	56
CHƯƠNG 11: KẾT QUẢ.....	60
CHƯƠNG 12: GIỜ ĐI NGỦ.....	66
CHƯƠNG 13: CHUYỂN ĐI TRONG MƠ.....	69
CHƯƠNG 14: THÍ NGHIỆM THỬ NẤM.....	75
CHƯƠNG 15: HI VỌNG CUỐI CÙNG CỦA CHÚNG TÔI.....	81
CHƯƠNG 16: NHỮNG MÀ CÒN...?.....	84
CHƯƠNG 17: BÌNH BOONG.....	89
CHƯƠNG 18: ĐẾN LÚC RỒI!.....	94
CHÚ GIẢI.....	98

DÀNH TẶNG CHLOE, LYRA, AMELIA, OSCAR, AVA,
VÀ TẤT NHIÊN, NINA! — ML
DÀNH TẶNG BUBS VÀ GOOSE! — AC

Câu chuyện này không có thật.
Tên tuổi, nhân vật, nơi chốn, và các sự kiện
đều là sản phẩm tưởng tượng của tác giả,
và nếu có thật cũng được sử dụng với mục đích hư cấu.

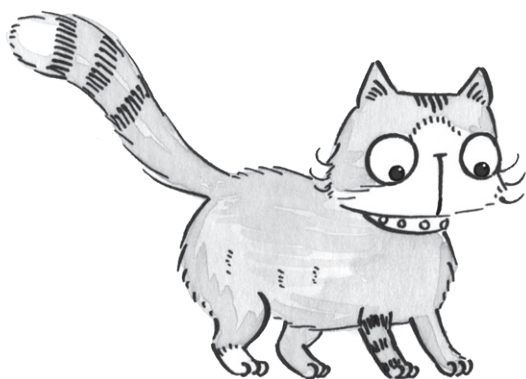
LỜI MỞ ĐẦU

Dạo gần đây, tôi và Xá Xị ngày nào cũng ngóng đợi tiếng chuông cửa phía nhà kho.

Tôi biết hầu hết mọi người đều háo hức khi nghe thấy tiếng chuông cửa nhà họ reo vang. Nó có thể báo hiệu một món quà hoặc một gói hàng được giao đến, hay một người bạn ghé chơi. Nhưng chuông cửa nhà chúng tôi còn thú vị hơn thế nữa cơ. Bởi vì nó là chiếc chuông cửa *thần kì*.

Khi nó đổ chuông, điều đó có nghĩa là một sinh vật huyền bí đang đợi bên ngoài nhà tôi đây. Một sinh vật huyền bí cần lắm sự giúp đỡ của chúng tôi.

Gần như cả cuộc đời mẹ tôi đã giúp đỡ chúng. Và bây giờ tôi cũng thế...

CHƯƠNG I

NHÀ DÀNH CHO BỌ

Một cơn gió nhẹ thổi xào xạc qua những cành cây trong rừng khi tôi quỳ xuống bên chú mèo của mình.

“Bây giờ hãy nhớ nhé, Xá Xị – không ăn những con bọ đến trú ngụ trong những ngôi nhà mà chúng ta làm cho chúng! Chúng là khách, không phải thức ăn đâu nhé.”

“Meooo.” Xá Xị càu nhàu.

“Ồ, nhìn này, mèo con!” Tôi chạm vào một chồi non trên bụi cây gần đó. “Hoa hồng rừng sắp nở rồi! Năm ngoái thế nào mà chúng ta lại bỏ lỡ, nhớ không? Chúng chắc là nhanh tàn lắm.”

Xá Xị chớp mắt đồng tình và tiến lại gần nụ hồng. Nó nhắm mắt lại hít hà một hơi thật sâu. Tôi ngả đầu vào bên cạnh nó và làm tương tự.

“Mặc dù bây giờ hầu như không ngửi thấy mùi, nhưng hoa hồng vẫn có mùi THƠM NHẤT trần đời, phải không? Tôi không thể chờ đến khi chúng nở hoa và cả khu rừng tràn ngập mùi hương thế này được!”

Tôi ngả người ra sau và đặt tay lên một mảng rêu bờm xờm.

“Ôi! Đây sẽ là tấm thảm hoàn hảo cho một ngôi nhà bộ của chúng ta!”

Tôi bóc mảng rêu ra và tiếp tục đi bộ xuyên rừng, vừa đi vừa để mắt đến những que củi, lá và địa y – bất cứ thứ gì có thể

dùng làm một phần của ngôi nhà bọ. Khi đã đẩy tay, tôi ngồi phịch xuống và bắt tay vào làm nhà.

“Mèo con, cậu có thể mang cho tớ cành cây đó không?”

Khi chú mèo nhỏ mang qua, tôi vuốt ve nó và cắm thêm cành cây để che khoảng trống ở một bên nhà.

“Cậu nghĩ loài bọ nào sẽ chuyển vào ở nào? Tớ nghĩ chắc chắn là những con rận gỗ sẽ vào sàn rêu. Tớ hi vọng những con sâu sẽ chuyển nhà vào đồng lá khô, và khúc gỗ đó có thể có vài người bạn bọ cánh cứng, cậu có nghĩ vậy không?”

Xá Xị đánh hơi đám lá gần đó, và một chiếc lá động đậy. Nó dùng bàn chân đập đập vào chiếc lá, chiếc lá liền bị lật lại.

“Ái chà! Một con cuốn chiếu nhỏ!” Nó cuộn tròn cả người lại nên tôi biết nó đang sợ. Tôi nhẹ nhàng đặt ngón tay bên cạnh nó và đợi nó duỗi ra. Nó bò dọc theo ngón tay

tôi còn tôi thì cố nhịn cười. “Nhột quá!” Tôi thì thầm với Xá Xị.

Tôi đặt ngón tay vào ngôi nhà của bộ và nhìn con cuốn chiếu bò vào trong. “Cứ tự nhiên như ở nhà nhé, ngài Cuốn Chiếu!”

Xá Xị rướn người lại gần con cuốn chiếu ra chiều nguy hiểm nhưng rồi dừng lại và lắc đầu.

Tôi gãi cằm Xá Xị.

“Cảm ơn cậu vì đã là một chú mèo ngoan và không cố đánh chén những bạn bọ của chúng ta. Tổ nghĩ cậu sẽ có một ít cá ngừ khi chúng ta về nhà đấy!”

Chú mèo kêu gừ gừ khi nghe nhắc đến cá ngừ, nhưng sau đó đầu nó ngoẹo sang bên trái và tai nó vểnh lên.

“Chuyện gì vậy, Xá Xị?” Tôi ngoảnh sang chỗ chú mèo đang nhìn chằm chằm. “Có phải hoa hồng không?”

Xá Xị lú lú, đuôi xù lên.

Tôi nghe thấy âm thanh rào rào giống tiếng mưa, nhưng tôi nhìn lên thì thấy bầu trời trong xanh ngăn ngắt. Và tôi đưa tay ra thì khô roong. “Có phải chỉ mình tớ nghe thấy, hay âm thanh đó ngày càng to hơn nhỉ?”

Xá Xị lùi lại vài bước, nhưng vẫn dán mắt vào những bông hồng.

Tôi nhìn lại thì thấy một đám đèn đang di chuyển nhanh chóng từ bụi hồng này sang bụi hồng khác. “Kì quặc! Nó giống như một đám mây nhỏ vậy!” Tôi nheo mắt. “Cậu có nghĩ rằng nó tạo ra tiếng mưa đó không, Xá Xị?” Tôi nhìn xuống chú mèo của mình, nhưng nó đã biến mất.

“Ôi trời. Lúc nào cũng lo bị ướt.” Tôi nghĩ mình nghe thấy tiếng mẹ gọi nên tôi nhìn đám mây đen kì lạ lần cuối rồi theo Xá Xị về nhà.

